

Oorverdovende Stilte

Verhaaltjes voor Dromers

Eric Kerkhove

Met originele tekeningen van Wim Kerkhove

Inhoud

Voorwoord.....	4
De sprakeloze Prinses	5
De onzekere Fee	10
De bange Rups	16
De blinde Broers	21
De Brandweerauto.....	28
De Distel en de Roos.....	31
De Eenzame Eik	36
De gekwetste Vogel	41
De genezende Kracht.....	47
De Glimlach van de Prinses.....	53
De jongen die heel erg van dieren hield.....	60
De Jongen en de Fee.....	68
De kostbare Plant	74
De machtige Tovenaar	79
De magische Brillen	84
De man met één hand	90
De ongelukkige Jongen	93
De Prinses die niet gehoord werd.....	99
De werkloze Kerkklok	106

De witte Kaars	112
Het eenzame Zwarte Gat.....	116
Het opstandige Paardje	121
De Man die erg te klagen had.....	127
Het ruziënde Vorstenpaar	133
Zorgen voor de Familie Corona	140

Voorwoord

Dit is een tweede bundel met 25 verhaaltjes en sprookjes, na *“Boterhammen met Chocopasta”*.

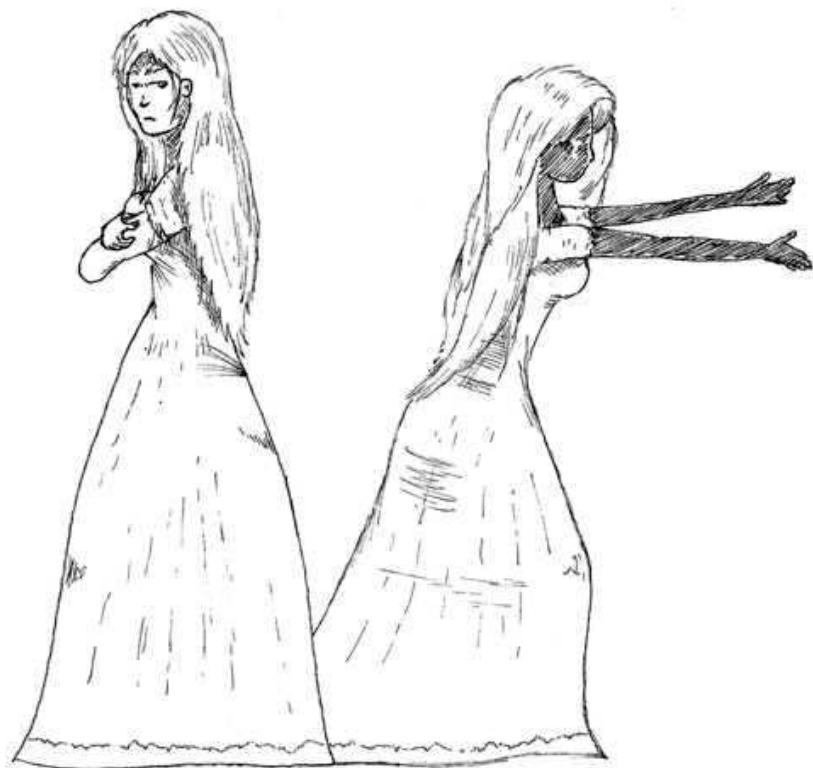
De verhaaltjes vertellen over een wereld die niet altijd even mooi is, of in elk geval toch niet altijd even mooi lijkt. Ze vertellen over gewone mensen, met hun kleine kantjes, maar ook in hun grootsheid. En over mensen die niet gehoord worden of niet gezegd krijgen wat ze te vertellen hebben.

Maar de verhaaltjes gaan vooral over niet opgeven. Over doorzetten. Hoe moeilijk het soms ook is. Voor wie de moed en de kracht, en het geloof, heeft om door te zetten, komt het meestal goed. Daarom eindigen (bijna) alle verhaaltjes positief.

De verhaaltjes zijn ook nu weer vooral bestemd voor hen die nog durven dromen en de fantasie in hun leven willen toelaten. En voor hen die in zichzelf willen geloven.

De tekeningen zijn ook nu weer van Wim Kerkhove.

De sprakeloze Prinses

Er was eens een prinses die bij haar geboorte vervloekt was door de boze heks van het land: het meisje kon geen enkel geluid uitbrengen. Ze kon niet lachen, ze kon niet huilen, ze kon niet praten.

De koning en koningin zochten over de hele bewoonde wereld naar iemand die hen kon helpen, maar niemand had de kracht om de vloek van de heks ongedaan te maken.

Op een dag kwam er een goede fee naar het paleis, en zij verklaarde dat zij misschien wél iets vermocht. Al was ze toch niet helemaal zeker wat het effect van haar toverformule zou zijn op die duistere vervloeking. De ouders waren al lang blij dat tenminste iemand misschien iets kon doen, hoe weinig ook. Ze smeekten de fee om in elk geval al haar krachten aan te spreken. En ja hoor: vanaf die dag kon de prinses lachen en huilen en praten. De ouders waren zielsgelukkig!

Korte tijd later kwam de lievelingsoom van de prinses op bezoek, en hij had een heel mooi cadeau voor haar mee gebracht. Ze was er dolblij om. Maar toen ze haar mond opende om haar oom uitbundig te danken, kwam er geen klank uit haar keel en bleef het welgemeende "*Dankjewel!*" onuitgesproken. Toen ze daarna wilde vragen of ze misschien nog een stukje van de taart zou mogen die op tafel stond ter gelegenheid van het bezoek van de oom, kwam er opnieuw geen klank uit haar keel. Ze verstarde helemaal en kon zich

niet meer bewegen. De prinses bleef verlamd en verstomd zitten tot ze vergeten was wat ze eigenlijk gewild had.

De goede fee werd er inderhaast opnieuw bij geroepen. Ze verklaarde dat dit de gevreesde neveneffecten waren, de kwalijke restanten van de oude vloek. Het was voor het meisje onmogelijk haar dank of waardering uit te spreken als iemand iets voor haar had gedaan. En een wens voor haarzelf, hoe klein ook, zou altijd onuitgesproken in haar keel blijven steken.

De prinses groeide op tot een liefvallige en warme jonge vrouw, maar toch was ze niet gelukkig. Want nooit kon ze eens iets wensen voor haarzelf, of iemand verzoeken iets voor haar te doen. Nooit kon ze eens verwoorden hoe blij ze was om een attentie of een cadeautje. En stilaan begonnen haar vrienden het haar kwalijk te nemen dat ze hun vriendschap en gezelschap niet eens leek te kunnen waarderen. Ze sprak elk geval nooit haar appreciatie uit voor hun vriendschap, en ze liet hen ook nooit merken dat ze hen nodig had.

Hoe ze ook haar best deed, het leven van de prinses was écht geen pretje. Af en toe zag ze eens iets wat ze echt wel heel graag gewild had, maar ze kon het niet gezegd krijgen, en er was niemand die spontaan op het idee kwam om het haar te bezorgen. Af en toe had ze héél erg nood aan een knuffel, of een luisterend oor, maar ze kon haar verlangen niet uitspreken, en niemand kwam vanzelf op het idee. En hoewel haar ouders en haar vrienden haar eerst wel nog

spontaan met kleine attenties kwamen verwennen, stopten die daar na enige tijd maar mee omdat er toch geen woord van dank of waardering over haar lippen kwam.

Toen de prinses volwassen werd, besloot ze vrijwilligerswerk te gaan doen in een nabije kliniek, om zo te ontsnappen aan de leegte van haar eenzame prinsessenbestaan.

In die kliniek werd op een dag een zwaargewonde jongeman binnen gebracht. Hij was op het voetpad weggemaaid door een dronken chauffeur, en had zware hersenschade opgelopen. Hij was volledig verlamd vanaf zijn armen, en hij kon ook niet spreken. Na vele pijnlijke operaties was er nog altijd niet veel beterschap, en hij had geen enkel vooruitzicht op genezing. Maar zijn spirit was onaangetast, en zijn hart bleef positief.

De prinses ontmoette hem een eerste keer toen ze hem kwam verzorgen, en ze voelde een band omdat hij, net als zij, nooit kon uitspreken wat in zijn hart roerde en waar hij nood aan had.

Hij had in die lange stille maanden geleerd écht naar de anderen te luisteren, aangezien hij zélf nooit iets kon zeggen. En hij had de gave ontwikkeld om de gedachten van de mensen te horen zonder dat ze die luidop hoefden uit te spreken. Zo hoorde hij ook de zorgen en het verdriet van de prinses, zonder dat ze een woord had gezegd.

De prinses kwam elke dag, na haar werk, bij hem zitten. Omdat ze zijn gezelschap fijn vond, en omdat ze zijn eenzame en pijnlijke dagen een beetje wilde opfleuren. Ze vertelde over het nieuws, of

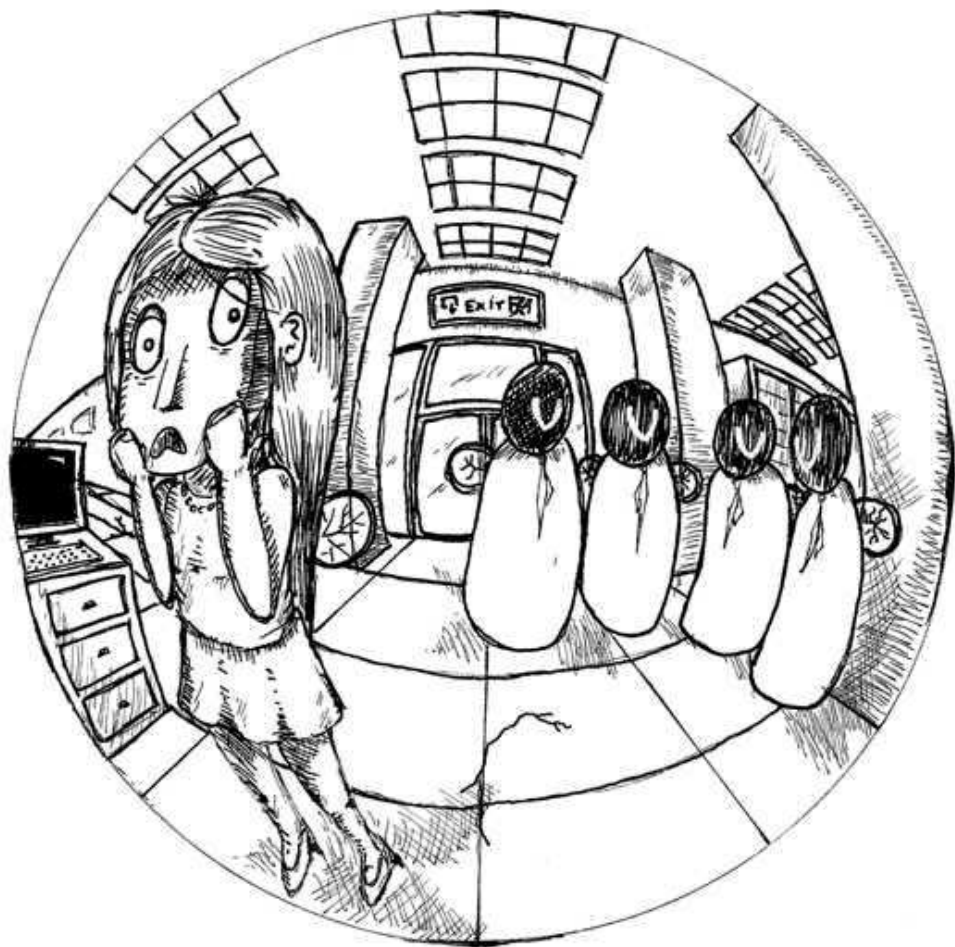
ze las voor uit een boek, terwijl hij zwijgend en roerloos in zijn bed lag. En ze verzorgde hem, ververste zijn verband, gaf hem zijn eten of iets te drinken als hij dorst had.

De jongeman had nooit eerder in zijn leven iemand ontmoet die zó om hem bezorgd was en zó veel voor hem over had, en zijn hart werd overweldigd door een ongekennde liefde die hij voelde opborrelen. Ook de prinses voelde in haar hart een warm gevoel dat ze nooit eerder ervaren had. En toen ze in zijn ogen de gloed zag branden die ze zelf ook voelde, wilde ze hem smeken: *“Hou me dan toch eens één keer vast!”*

Ze kreeg het ook deze keer niet gezegd, maar de jongeman las de wens in haar ogen. En wat hij in de voorbije maanden in dat ziekenhuisbed nog niet één keer gekund had, lukte hem nu opeens wél: hij tilde zijn armen op, en legde zijn beide handen teder om de wangen van de prinses.

Met tranen in de ogen fluisterde zij, stil maar duidelijk hoorbaar: *“Dankjewel!”*

De onzekere Fee

Er was eens een jonge fee. Ze was een hele lieve, maar ook heel onzekere fee.

Ze was dag in dag uit in de weer om mensen blij te maken met kleine dingen. Een bloemetje dat opbloede langs de weg als iemand voorbij kwam die somber was. Of een spontane glimlach op het gezicht van een vreemde op de trein, voor iemand die zich droevig voelde. Voor iedereen die het nodig had, was zij er altijd. En de mensen voor wie ze haar magie gebruikte, waren dankbaar en blij.

Toch voelde de fee zich niet gelukkig: ze vond van zichzelf dat ze een beetje tekortschoot in haar taken, en dat ze mislukt was in haar leven. Want als ze om zich heen keek en de andere feeën bezig zag met hun grootse prestaties, dan knaagde in haar binnenste het gevoel dat zij niet veel bijzonders betekende. 's Avonds weende ze af en toe in stilte in haar kamertje, omdat ze erg ontevreden was over zichzelf. En ze bedacht dat zij er werkelijk niets van terecht leek te brengen.

Want het is wel waar dat andere feeën héél indrukwekkende prestaties op hun CV konden vermelden: oorlogen die gestopt waren door hun toedoen, rampen die vermeden konden worden door hun tussenkomst, epidemieën die afgewend waren door hun magie. Dat waren huzarenstukjes waarmee die feeën zonder blozen konden pronken. En dat deden ze dan ook ongegeneerd: op Facebook en op Instagram, en op Twitter. De jonge fee zat 's avonds stilletjes op haar kamertje. Ze zag dat allemaal op Facebook

verschijnen, en voelde zich nog slechter. Hoe hard ze ook haar best deed, dit kon ze allemaal nooit of te nimmer evenaren. Ze was een mislukkeling!

Tot overmaat van ramp waren er enkele feeën die er een wreed soort plezier in schepten om de jonge fee nog wat dieper de grond in te boren. Ze bedolven haar met een overvloed aan opdrachten waar niet overheen te kijken was, en wat geen enkele fee ooit kon geklaard krijgen. Het feetje probeerde, met al haar energie en kunde, maar ze slaagde er nooit in om alles naar wens af te werken. De geniepige feeën keken grijnzend toe hoe de onzekere jonge fee nog dieper wegzakte in zelfverwijten, en hoe het beetje zelfvertrouwen dat ze nog had, compleet wegspoelde in een draaikolk van teleurstelling over haar eigen leven.

Door al haar verdriet, en door alle energie die ze verkwist had aan die onmogelijke opdrachten, raakte het feetje totaal uitgeput, en ze werd erg ziek. De volgende dagen kon ze haar bed niet meer uit, en slaagde er niet meer in om ook maar iets te presteren. Waardoor ze zichzelf nog meer ging verfoeien.

Uiteraard kwam dat al gauw onder de aandacht van de grote baas, die zich afvroeg wat er met haar aan de hand kon zijn.

Helaas had hij het ontzettend druk, en hij kwam er niet toe de jonge fee daar persoonlijk over aan te spreken zoals hij zich eerst had voorgenomen. In plaats daarvan vroeg hij uitleg aan de andere feeën. De meer ervaren oudere feeën op wiens oordeel hij

vertrouwde. Met een boosaardige twinkeling in hun ogen deden die er nog een schepje bovenop. Ze verklaarden dat het jonge feetje naar hun bescheiden mening gewoon niet tegen haar taak opgewassen was en beter weer naar een gewoon menselijk wezen kon gedegradeerd worden.

De baas was daar nog niet aan toe, en hij had trouwens ook geen tijd om daar werk van te maken. En dus liet hij de zaken voorlopig maar op hun beloop... in de hoop dat het allemaal wel vanzelf zou geregeld worden.

Het jonge feetje herstelde min of meer van haar zware inzinking, en begon opnieuw met de moed der wanhoop aan haar magische taken, hoe bescheiden ook. Wéér bracht ze een glimlach bij diegenen die droevig waren, bracht ze schoonheid voor diegenen die alles zwart waren gaan zien, en vertroosting aan hen die pijn hadden. En iedereen die door haar magie aangeraakt werd, voelde zich dankbaar en gesterkt. Maar de fee zélf bleef onzeker en ontevreden over zichzelf.

Tot ze op een dag bij een jonge vrouw kwam, die *Cinderella* heette. Het arme meisje was erg verdrietig omdat haar stiefmoeder haar de hele dag door met een pervers plezier vernederde, en omdat ze door haar stiefzusters als een meid behandeld werd. De jonge vrouw had eerder die week een charmante en knappe prins ontmoet, die haar uitgenodigd had om naar zijn verjaardagsfeest te komen. Maar ze mocht van haar stiefmoeder niet gaan. Ze had

trouwens geen geld om een outfit te kopen die mooi genoeg was om op het prinselijk feest te verschijnen. Ze zat dus de avond van het grote bal op haar kamertje te wenen, verteerd door verdriet om zó veel onrecht.

Toen verscheen de jonge fee bij haar. Ze vroeg wat er scheelde, en of ze iets voor haar kon doen. De verstoten stiefdochter snikte haar verdriet uit, en de fee wist dat ze iets moest ondernemen. Ze spande zich hard in om al haar magische krachten aan te wenden, en zo kwam het dat het meisje toch naar het feest kon gaan. Uitgedost in het allermooiste kleed en helemaal verblindend mooi. En al heeft het later nog wel wat voeten in de aarde (of liever: in het gepaste schoentje) gehad, ze is uiteindelijk wél met de prins getrouwd en ze leefden nog lang en gelukkig.

De nieuwe prinses was haar fee erg dankbaar, maar ze had geen idee waar of hoe ze haar kon bereiken om haar dankbaarheid te tonen. Omdat ze geen andere manier kon bedenken, heeft ze toen maar een berichtje op Facebook gepost.

Toen de fee-baas de volgende dag zoals elke morgen alle berichten op Facebook doornam om te zien hoe het met de wereld gesteld was, ontdekte hij ook dat korte boodschapje:

“Lieve Fee, jouw magie was sterker dan al het kwaad in de wereld, en ik zal dat nooit vergeten.”

Hij was geïntrigeerd, want dat klopte niet met het beeld dat de boosaardige feeën hem hadden voorgespiegeld, en het klopte ook

niet met het beeld dat de jonge fee van zichzelf had. Daarop begon de grote baas eens in het dikke boek te bladeren waarin alle prestaties van de feeën gerapporteerd waren, en ontdekte verbaasd wat de fee in al haar bescheidenheid allemaal voor elkaar had gekregen.

Daarna riep hij de jonge fee toch bij zich, en gaf haar eindelijk de waardering die ze verdiende.

Toen de fee die avond op haar kamertje zat, keek ze in de spiegel en zag een zelfzekere, zelfbewuste volwassen fee met grootse krachten. Haar Facebook-account heeft ze diezelfde avond afgesloten.